

UZASADNIENIE

Apelacja powoda okazała się niezasadna.

Trafny w szczególności okazał się wniosek, że pozwani nie są biernie legitymowani w rozpoznawanej sprawie z uwagi na zawarcie aneksu do umowy z dnia 5 sierpnia 2015 r., na podstawie którego stroną umowy został K. P.. Powódka dopiero w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powołała się na nieważność tego aneksu, mimo iż sama dołączyła go do pozwu. Niezależnie od tego podkreślenia wymaga, że nieważności umowy, na podstawie której K. P. wstąpił w prawa i obowiązki pozwanych powódka upatrywała w fakcie wprowadzenia jej w błąd co do wypłacalności tego ostatniego. Abstrahując od tego, czy rzeczywiście doszło do wywołania przez pozwanych błędu pod stronie powódki, skutkiem oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu nie jest, w świetle przepisów o wadach oświadczenia woli (art. 84 - 86 k.c.) nieważność oświadczenia. Powódka mogłaby jedynie, zgodnie z art. 88 § 1 i 2 k.c. uchylić od skutków prawnych swego oświadczenia w terminie 1 roku od dnia wykrycia tego błędu. Powódka nie tylko nie wykazała, że skorzystała z tego uprawnienia, ale nawet nie powoływała się na taki fakt. Już z tych względów jej stanowisko odnośnie nieważności aneksu z dnia 5 sierpnia 2015 r. ocenić trzeba jako niezasadne.

Z tych też względów zeznania świadka A. S. na okoliczność wprowadzenia powódki w błąd co do braku możliwości spłaty przez K. P. pozostawały bez istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie, nie było podstaw do przesłuchania tego świadka na okoliczność wykonania umowy na rzecz pozwanych, nie zaś K. P., skoro podstaw takiej tezy powódka upatrywała w fakcie potwierdzenia przez pozwanych odbioru wykonanych 2 silosów. Zauważyć jednak trzeba, że potwierdzenie to odnosiło się do drugiej z zawartych umów, a mianowicie dotyczącej silosów o pojemności 10 m³, podczas gdy przedmiotem spornej umowy były silosy o pojemności 5 m³. Niesporne jest zaś, że silosy o pojemności 5 m³ ostatecznie nie zostały odebrane, nie sposób zatem mówić w tym wypadku o „wykonywaniu umowy na rzecz pozwanych”. Przedmiotem dowodu z zeznań świadków są fakty, nie zaś ich ocena prawna.

Choć zatem wniosek o przeprowadzenie tego dowodu został rzeczywiście zgłoszony przez powódkę w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty, do czego zobowiązano ją zarządzeniem z dnia 19.03.2018 r., to jego przedmiotem nie były fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, jak wymaga tego przepis art. 227 k.p.c. Z tych przyczyn istniały przesłanki do oddalenia wniosku o przesłuchanie tego świadka.

Skoro zaś nie było podstaw do uznania aneksu z dnia 5 sierpnia 2015 r. za nieważny, to trafny był wniosek o braku legitymacji biernej pozwanych. Konstatacja ta uniemożliwiała uwzględnienie powództwa niezależnie od tego, jaką faktycznie cenę powinna uzyskać powódka na podstawie umowy.

Ubocznie zatem tylko wskazać można, że pozwana przyznała, że negocjowała zakup 4 silosów; niesporne jest zaś, że ostatecznie zawarto 2 umowy na zbiorniki 2 x 10 m³ i 2x 5 m³. Z postanowień oferty wynikało, że rabat wchodził w rachubę w zależności od liczby zamówionych silosów bez względu na ich wielkość. Z niekwestionowanych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że powódka zawarła łącznie 2 umowy z pozwanymi, na podstawie których zamówiono łącznie 4 zbiorniki. Tym samym zaistniały przesłanki do przyznania pozwanym rabatu w kwocie 1800 zł. Okoliczność, że umowa, w której prawa i obowiązki wstąpił K. P., nie została ostatecznie zrealizowana, pozostaje bez znaczenia; warunek dotyczył bowiem zamówienia 4 silosów, która to przesłanka została spełniona. Trudności w wyegzekwowaniu obowiązków spoczywających na kupującym nie zmieniają ustaleń w zakresie wysokości ceny zamówionych rzeczy.

Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował łączącą strony umowę, której treść nie pozwalała uznać ją za umowę sprzedaży. Zarzuty powódki dotyczące naruszenia przepisów art. 535 w zw. z art. 89 k.c. uznać zatem należało za nietrafne.

Nie mogło odnieść postulowanego przez apelującą skutku powoływanie się na przepisy o odpowiedzialności deliktowej, w szczególności art. 415 w zw. z art. 485 k.c. Przypomnieć trzeba, że w postępowaniu uproszczonym, zgodnie z art. 505

¹k.p.c. rozpoznawane są sprawy o roszczenia wynikające z umów. W pozwie dla uzasadnienia powództwa przytoczono okoliczności dotyczące niewykonania umowy, co uzasadniało zastosowanie do toczącego się postępowania przepisów art. 505 ¹ k.p.c. – 505 ¹⁴ k.p.c. Za spóźnione, w świetle art. 381 k.p.c. uznać trzeba twierdzenia powódki, wedle których rabat winien być traktowany jako zastrzeżenie kary umownej za niewykonanie zobowiązania. Ubocznie jedynie wskazać można brak wykazania w toku postępowania, że strony umówiły się, iż w przypadku zaniechania zamówienia większej liczby silosów pozwani zobowiązani będą do zwrotu kwoty równej udzielonemu rabatowi.

Mając na uwadze przytoczoną argumentację Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

VIII Ga 424/18 7 stycznia 2019 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)